

UNDE GĂSESC FERICIREA?

„Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8,36-37)

Un martor al lui Isus a fost chemat într-o stațiune balneară, pentru a-i arăta acolo calea spre pace unui bărbat bolnav în trup și-n suflet. El povestește: „Când într-o zi mă plimbam singur, liniștit, am fost deodată strigat la un colț de un domn bătrân, care m-a rugat să mă așez puțin lângă el. El a spus: „Dragă domnule X., cum vă invidiez că sunteți mereu așa de vesel și de fericit!” Da, am spus eu, mulțumesc Domnului, pot să fiu fericit, **căci Domnul meu este așa de bun!** Dar de ce nu sunteți **dumneavoastră** fericit? La început n-a vrut să vorbească. În cele din urmă am întrebat dacă este bogat. Atunci a spus că da, că este proprietarul mai multor fabrici. Curând s-a dovedit că era zgârcit. A început ca om sărac, iar acum era un bărbat bogat, dar foarte nefericit. Am îngenuncheat împreună cu el și l-am rugat pe Domnul să-l dezlege în această clipă pe săracul om bogat de înșelăciunea lăcomiei și să-i arate marea vină a păcatului său. Domnul m-a ascultat în dragostea Lui îndurătoare. Bătrânul s-a prăbușit în ceasul acela înaintea lui Dumnezeu ca un păcătos vinovat; el a fost transformat în Zacheu (citește Luca 19,8). Multă vină a pășit în fața ochilor săi; el întreba mereu: „Ce să fac?” Domnul mi-a dat răspunsul prin Duhul Său și astfel a fost achitat un munte întreg de câștig necinstit. Un bilet de bancă după altul au urmat în aceste zile și când în sfârșit a fost rezolvat ultimul și cel mai greu punct, atunci a răsărit soarele pentru el și pacea lui Dumnezeu a venit peste el, așa cum n-a cunoscut-o niciodată. Din gura lui se revărsau mulțumire și adorare. El s-a întors din stațiune așa de schimbat, că soția și copiii încă nu-l văzuseră pe tată niciodată așa. Pacea lui s-a înmulțit ca un râu de apă și astfel, după puțin timp omul a plecat acasă ca unul **care a găsit fericirea în Isus.**”

O prințesă tânără, bogată simțea adânc golul inimii ei. Ea trăia într-un castel, la rude împărătești, care au introdus „în lume” tânăra fata care tocmai crescuse, adică în acel circuit de: sindrofii, distracții, călătorii, teatre, baluri etc., care pentru multe fete înseamnă conținutul vieții lor. Dar acestei prințese îi lipsea un lucru: nu știa pe nimeni care o iubea cu adevărat. Era nefericită, deznădăjduită, părinții ei muriseră de timpuriu. Lumea și pofta ei nu-i puteau face inima fericită. Dar ea avea în serviciul ei personal o cameristă care era radiu de fericită, un copil al lui Dumnezeu care Îl cunoștea și Îl iubea pe Isus. Aceasta i-a putut spune cum poți deveni fericit, nu prin coroane, castele, perle, pietre prețioase, ci prin dragostea lui Isus, care face inima fericită, care înțelege orice tristețe și poate mângâia în orice suferință.

Dar această prințesă, care a recunoscut așa de bine iluzia acestei lumi și era convinsă că slujnica ei posedă adevărata fericire, n-a venit la Isus, la Mântuitorul, pentru a găsi viață și pace. A rămas în lume, s-a măritat curând cu un om de lume tânăr și superficial, de neam împărătesc. Așa că acum trăia mai departe acea viață pustie, nesatisfăcută a copiilor lumii, acea viață în care unul îl înșeală pe celălalt cu falsa aparență că el este fericit. Ea n-a răzbit la acea hotărâre de voință: Dacă există această fericire adevărată, **atunci trebuie s-o am!**

Acum ascultă **tu** la ce ești chemat: vino astăzi cu toată vina vieții tale, cu toată povara conștiinței tale, cu tot ce te apasă, la Isus, care te cheamă! „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” (Matei 11,28.) Dar acum înțelege bine: Domnul nu vrea să spună că tu trebuie să zici suspinând: Ah, vreau într-adevăr să devin fericit! Nu, El te cheamă să te recunoști ca un păcătos vinovat, pierdut și să-L recunoști pe El, care a purtat pe crucea de pe Golgota tot blestemul, toată pedeapsa pentru cei vinovați și pierduți. Predă-I, crezând, păcatele tale și trecutul tău, voința ta și viitorul tău; atunci toată viața ta va fi una nouă. Atunci inima ta va primi pace, siguranța harului, vei primi **viața veșnică – aceasta este fericirea adevărată.**

Despre strălucirea, despre pofta, despre aurul lumii, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” Omul trăiește veșnic; ce agonisește pe pământ, în timpul acesta grăbit, i se sfărâmă în mâini; murind, lasă în urmă: putere, bogăție, plăcere și glorie, pentru a păși acolo unde valoarea adevărată, veșnică a vieții sale va fi încercată cu adevărul și dreptatea dumnezeiască. Dumnezeu întrebă: **Ce** folosește unui om să câștige toată lumea? și istoria omenirii răspunde: **Nimic!**

În înfloritoarea vale a râului Mosel se înalță din pădure și podgorii o cetate splendidă. Turnul ei puternic cu statuia uriașă a sfântului Cristofor luminează până departe în ținut. Un om bogat și cultivat a pus să se ridice o cetate din ruinele ei. Milioane au fost bătute în construcția acestui castel, apoi proprietarul s-a mutat în sălile vaste împreună cu soția lui, care, inteligentă și amabilă, cândva curtată de mulți – era acum a lui. Ea era mama unor copii scumpi – nu locuia atunci fericirea în această cetate minunată? Ah, această femeie a rupt jurământul de credință față de soțul ei, și-a părăsit soțul și copiii, iar proprietarul castelului, îmbătrânit, a scris pe zidul sălii festive strigătul de disperare al inimii lui:

Nu-ți dori nicicând o prea mare fericire, nici o soție prea frumoasă,
S-ar putea ca-n mânia Lui, Dumnezeu pe-amândouă să ți le dăruiască.

„Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” – Tu, omule creat după chipul lui Dumnezeu, tu ești făcut pentru veșnicie, vei trăi veșnic. Dar desigur, noi toți suntem din fire chipul deteriorat al lui Dumnezeu, născuți păcătoși, prinși sub puterea întunericului; de sub această putere trebuie să fim eliberați înainte de orice. Într-acolo se îndreaptă dorul nostru adânc: „Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu. Când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?” Isus a venit ca să ne răscumpere din blestemul vinei, să ne elibereze din lanț, să ne ducă în casa Tatălui la veșnica bucurie. **Să trăiești veșnic înseamnă să te bucuri veșnic.**

Firește că și cei care rămân sub blestemul păcatului vor avea o existență veșnică – dar își au existența în locul morții veșnice, în chinul fără nădejde. Împovărați cu blestemul păcatului, oamenii de pe calea cea largă, fiii veacului acestuia, se grăbesc spre porțile pierzării; **ei își pierd sufletul.** - Nu numai sinucigașii și criminalii îndărătnici își pierd sufletul, nu, **ci toți cei care Îl resping pe Isus.** „Cel care păcătuiește împotriva mea își rănește sufletul; toți cei care mă urăsc iubesc moartea.” (Proverbe 8,36.) Ce le folosește că pentru un timp scurt au gustat: puterea, onoarea, plăcerea? Ei lasă totul în urmă. Ai citit mai înainte despre acea prințesă care se simțea așa de nefericită în lume, care avea înaintea ei și adevărata fericire a copiilor lui Dumnezeu, dar care nu și-a deschis totuși inima Domnului pentru a găsi pace. Acum privește o altă imagine:

„Copilul meu a fost fericit!” Aceasta a fost mărturia unei mame la mormântul fiicei ei, plecată de timpuriu acasă.

În marele spital din Bremen, la pansarea unei răni s-a ales cu o hemoragie, care a luat forte repede un curs mortal. Când și-a simțit sfârșitul aproape, a trimis dincolo, în salonul de spital, în care îngrijise mai mult timp bolnavii, și a pus să li se ceară acestora iertare pentru tot ce le-a greșit și a omis. Atunci a fost printre bolnavi o mare emoție și aproape în unanimitate a urmat de pe buzele lor răspunsul: „Nu ne-a greșit cu nimic – n-a neglijat nimic față de noi.” Mama și-a îngrijit personal fiica în ultimele ei ore și unul dintre ultimele cuvinte ale muribundeii a fost mulțumirea către Domnul ei pentru marele har, că i-a permis să moară în slujba Lui. „Doar nu este nimic altceva decât har ceea ce luăm de la Tine, credinciosule Mântuitor,” așa a spus. Era impresionant cum mama vorbea cu fiica ei în dialectul german de jos și îi ura succes în fericita ei plecare acasă. Nu s-a putut vedea dacă erau propriu-zis lacrimi de bucurie sau de durere, cele printre care ea însăși a închis ochii fiicei ei. Ea a povestit după aceea: „Fiica mea nu mi-a scris niciodată un alt fel de scrisori, decât numai scrisori pline de fericire și bucurie.”

De ce a fost așa de fericită fata aceasta? De unde venea acest râu de bucurie? **Ea aparținea Domnului, trăia pentru Isus!** El, marele Prieten minunat, a purtat-o prin viață. Soarele harului Său lumina ceas de ceas în inima ei. Dragostea Lui transforma orice muncă în bucurie; oriunde mergea și stătea, știa că Domnul era cu ea, Isus cel atotputernic, cel veșnic credincios. Da, la El este fericirea desăvârșită, de nezdruncinat – acolo se găsește ea pentru toți oamenii - **și pentru tine!** El îți ia ceea ce te face nefericit: **vina păcatului și povara grijilor** și-ți dă ceea ce te face fericit: **pace și viața veșnică.**